

— Какво ли ще сторимъ? Да станемъ ей сега и да идемъ да ископаемъ единъ новъ трапъ, за да стане панаирътъ цѣлъ, сирѣчь, съ други думы, да заровимъ двама.

— Ами полиціята?

— Полиціята ли? Тя да върви да го търси! Разбра ли? Ами хайде, ставай.

Двамата съпругы излѣзохъ изъ къщицѣтъ, Погребачтъ съпругъ, когото съпругата му наименова Нѣголъ, вървѣше напредъ и носеше фенерь.

— Ето тука! каза на съпругѣтъ си, като сочаше съ ръцѣтъ си, въ които носеше фенерьтъ, мѣстото дѣто бѣ извършено прѣстѣпленіето.

— Ето го на тамо дѣ ся е обтегнѣлъ! рече съпругата, като съгледа при свѣтлинѣтъ отъ фенеря мрътвийтъ гробарь.

Двамата съпругы пристѣпихъ по-близу.

Погребачтъ сложи долу фенерьтъ. Съпругата му опипа по гърдытъ и постисна ръцѣтъ и краката на протрѣното мрътво тѣло.

— Студенъ като мръморъ! Той ся вдървилъ, разумъ ли? Вдървилъ ся.

— Кога е тъй по-скоро.

— По-скоро да го дигнимъ.

— Дръжъ ты жена отъ краката; азъ ще го хванѣ подъ мышицѣтъ.

Двамата съпругы като задигнахъ както можѣхъ мрътвецътъ понесохъ го къмъ онѣзи странѣ дѣто бѣше отворенъ еще ровътъ съ гробныйтъ ковчегъ на Н. Вонтиди.

И пръвъ стигнахъ до прѣдъ гробътъ, погребачтъ извика уплашенъ и растреперанъ, като истървалъ еще отъ ръцѣ и мрътвецътъ.

— Не выкай бре, не выкай; рече съпругата която еще не бѣ дозела.